

וְאֵתָהּ לֹא מִצְאָתָהּ: כד וַיְהִי | כְּמִשְׁלֵשׁ חֳדָשִׁים וַיֵּיגֵד
 לַיהוּדָה לֵאמֹר וַנִּתֶּה תָמָר כְּלִתָּךְ וְגַם הִנֵּה הָרָה לְזַנּוּנִים
 וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאָהּ וְתִשְׁרָף: כה הוּא מוֹצֵאת וְהִיא
 שְׁלָחָה אֶל-חַמְיָה לֵאמֹר לְאִישׁ אֲשֶׁר-אַלְהָ לֹא אֲנֹכִי הָרָה
 וְתֹאמֶר הַכֹּהֵן נָא לְמִי הַחֲתָמָת וְהַפְתִּילִים וְהַמָּטָה הָאֵלֶּה:
 כו וַיִּכְרַ יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צְדָקָה מִמֶּנִּי כִּי-עַל-כֵּן לֹא-נִתְתִּיחָ
 לְשִׁלְהָ בְנֵי וְלֹא-יִסָּף עוֹד לְדַעְתָּהּ: כז וַיְהִי בַעֲת לְדָתָהּ
 וְהִנֵּה תֹאמְרִים בְּבִטְנָהּ: כח וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֶּן-יָד וַתִּקַּח
 הַמִּילָדָת וַתִּקְשֶׁר עַל-יָדוֹ שְׁנֵי לֵאמֹר זֶה יֵצֵא רֵאשֹׁנָה:

ואת לא אשכחתה: כד ותהיה
 פתלתול ירשאה ואתחנא ליהודה
 למימר וביאת תמר כלתך ואף היא
 מעדיא לזנותא ואמר יהודה
 אפקיאה ותתוקד: כה היא
 מותפקא והיא שלחת לחמיהא
 למימר לגבר די אלין דילה מנה
 אנא מעדיא ואמרת אשתמודע
 פען למן עוקתא ושושפא
 וחוקרא האלין: כו ואשתמודע
 יהודה ואמר ופקא מני מעדיא
 ארי על כן לא יהבתה לשלה כרי
 ולא אוסיף עוד למידעה: כז והנה
 בעדן דמילדה והא תימין
 במעהא: כח והנה במילדה ויהב
 ידא וקטיבת חיקתא וקטררת על
 ידה והוריתא למימר דין נפק

כאשת איש לכל דבריה ר' יוסי אומר
 מגורשת ואינה מגורשת ואפילו לרבי
 יוסי מטא דוד דאינה מגורשת ודאי
 וכלית דהתם בלא אמר מעכשיו דמוקי
 לה בגמרא בחומר מעת שאני בעולם
 כלומר טעה אחת קודם מיתתי
 ובמלחמת [בית] דוד היו כותבים
 מהיום הא קתני בהדיא בתוספתא*
 מהיום אם מתי הימים שכינים רבי
 יהודה אומר היא כאשת איש ומתני'
 דמי טאחזו (שם) נמי מוכח דאמר
 כמות סו: כמות מנ: סוס י:

חלק לעוה"ב אבל המלכין את פני חבירו
 ברבים אין לו חלק לעוה"ב (*ואמר) *מר
 זוטרא בר טוביה אמר רב ואמרי לה אמר
 רב *חנא בר בינא אמר ר"ש חסידא ואמרי
 לה א"ר יוחנן משום רשב"י נוח לו לאדם
 שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני
 חבירו ברבים מנ"ל מתמר דכתיב *היא
 מוצאת והיא שלחה אל המנהל אמר רב
 יקא* חנא בריה דרב אידי מאי דכתיב *ולא
 חנונו איש את עמותו *עם שאחד בתורה
 ורמיזת אל חוורו אמר רב לזוילת יהו

קרוכה - לכה פורענות חונתה
 ממהר לכה: שמעט ספלי - אין
 לטונו מלשון בקשה שמבקש מלח
 הקב"ה שיסמע חפלתו אבל אל
 תתיר יש לטונו מלשון בקשה ולומר
 כו אני בנות שאין דרך לשוק
 ולא להחריש אל תתיר אל תעשה
 אל תקן משמשין לשון בקשה ומשמין
 לשון עתיד כגון (תהליס קפה) אל
 יקן למטו הכי לשון בקשה ויחמר
 ישקב לא תקן לי מלומה (בראשית 3)
 הוא לשון עתיד: ריק לא היה כאחא:

כה ואלה

כרי ר' יהודה ורבי"א יש לו ואינו רוצה להתפרנס אין נוקקין לו ואלא מה אני מקיים תעביטנו *דברה חורה
 כלשון בני אדם *מר עוקבא *הוה עניא בשיבכותיה דהוה רגיל כל יומא דשרי ליה ארבעה זווין בצינורא דרשא
 (6)יום אחד אמר איזיל איחזי מאן קעביד בי ההוא טיבותא ההוא יומא נגהא ליה לכר עוקבא לבי מדרשא אחיא
 דביתו בהדיא כיון דחזויה דקא מצלי ליה לרשא נפק בתרייהו רהוש מקמיה עיילי לההוא אתונא דהוה גרופה
 נורא הוה קא מיקליין כרעיה דמר עוקבא אמרה ליה דביתו שקול כרעין אותיב אכרעאי חלש דעתיה אמרה
 ליה אנא שכחנא בגויה דביתא *ומקרא אהנייתי ומאי כולי האי *דאמר מר זוטרא בר טוביה אמר רב ואמרי
 לה אמר רב הונא בר בינא אמר ר"ש חסידא ואמרי לה א"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי נוח לו לאדם
 שימסור עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים מנא לן מתמר דכתיב *היא מוצאת מר
 עוקבא הוה עניא בשיבכותיה דהוה רגיל לשדורי ליה ארבע מאה זווין כל מעלי יומא דכיפורא יומא חד
 שדרינהו ניהליה ביד בריה אתא אמר ליה לא צריך אמר מאי חוית חזאי דקא מולפי ליה יין ישן אמר
 מפנק כולי האי עייפינהו ושדרינהו ניהליה כי קא ניהא נפשיה אמר אייתו לי חושבנאי דצדקה אשכח דהוה
 כתיב ביה שבעת אלפי דינרי (**סיאנקי אמר זוטרא *קלילי ואורחא רחיקתא קם בזבויה לפלגיה כמזניה היכי
 עביד הכי *והאמר ר' אילעאי באושא התקינו המבזבו אל יבזבו יותר מחומש *הני מילימחיים וממאי ירד מנכסו
 אבל לאהר מוחה לית לן בה: *רבי אבא *הוה צייר זווין בסודריה ושוי ליה לאחוריה וממצי נפשיה לבי עניי
 ומצלי עיניה מרמאי רבי חנינא הוה ההוא עניא דהוה רגיל לשדורי ליה ארבעה זווין כל מעלי שבתא יומא
 חד שדרינהו ניהליה ביד דביתו אחאי אמרה ליה לא צריך מאי חוית שמעי דהוה קאמרי ליה כמה אתה סועד
 (*פענית כנ: ושם איהא הנייהת) (** ג'י' העוקר ויינקי סי' מעטע עוקר)
 משל אהרין *דחניס-לו
 לשם הלאה ודעוהו
 ונתנים לשם חתנה
 דברי ר"ם יש לו ואינו
 רוצה להתפרנס נתנים
 לו לשם חתנה ודעוהו
 ונפרעים ממנו לומר
 מיתה ר"ש אשר יש לו
 ואינו רוצה להתפרנס
 אין נתנים לת"ר העם
 זה שאין לו ואינו רוצה
 להתפרנס שנתנים לו
 לשם חתנה ודעוהו
 ונתנים לו לשם חתנה
 תעביטנו זה שיש לו
 ואינו רוצה להתפרנס
 שנתנים לו לשם חתנה
 וחזורים ונפרעים ממנו
 לאחר מות דברי ר"י
 תכ"א יש לו ואינו רוצה
 להתפרנס אין נתנים לו
 זה עיקר אלא מה אני
 אקרא תעביטנו ברה
 זרה כלשון בני אדם:
 ו"א באשא התקנו
 מבזבו אל יבזבו יותר
 וחומש וה"ם מרזים

אגדא
 30

[ע'י' ב'ק' ו' ומש' כס' על בגליון] [ע'ל' ג' ערכין כ' כ"כ י']